

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระเรื่องทัศนคติของครูและผู้บริหาร โรงเรียนเอกชน ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ต่อการจัดการเรียนร่วม มีวัตถุประสงค์ คือ 1.) เพื่อศึกษาทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม 2.) ศึกษาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน

แนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ ทัศนคติ ปัญหาและอุปสรรค ในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน โดยใช้แนวคิด โครงสร้างซีท (SEAT) และการจัดการแบบที่ใช้โรงเรียนเป็นฐาน (School-based Management) เป็นกรอบ ในการดำเนินงาน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าแบบอิสระในครั้งนี้คือ แบบสอบถาม เกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็นความรู้สึกรวมทั้งแบบสอบถามปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วม

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้วิธีคัดเลือกแบบเจาะจง โดยมีกลุ่มเป้าหมาย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเป้าหมายผู้บริหาร มีเจื่อนใจดังนี้ ต้องดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายวิชาการ กลุ่มเป้าหมายที่เป็นครูมีเจื่อนใจดังนี้ ต้องเป็นหัวหน้างานแนะแนวหรือครูที่ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ดูแลเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษจากโรงเรียน จำนวนทั้งสิ้น 38 คน ได้ทำการศึกษา โรงเรียนเอกชนได้แก่ โรงเรียนโกวิทธารังเชียงใหม่ โรงเรียนชาลสุวรรณ โรงเรียนพิมานเด็ก โรงเรียนพิงครัตน์ โรงเรียนคาราวิทยาลัย โรงเรียนเทพดินทร์วิทยา โรงเรียนพระหลุทัย โรงเรียนธรรมราชศึกษา โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย แผนกมัธยม โรงเรียน วชิรวิทย์ฝ่ายมัธยม โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน โรงเรียนเรยีนาเชลี วิทยาลัย โรงเรียนเมตตาศึกษาในพระราชูปถัมภ์ฯ โรงเรียนจิตราเชียงใหม่ โรงเรียนวาริ เชียงใหม่ โรงเรียนวิชัยวิทยา โรงเรียนสันติศึกษาและ โรงเรียนสิริมงคลานุสรณ์

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติ นำมาหาค่าเฉลี่ยร้อยละ และประเมินค่าตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดขึ้น ส่วนข้อมูลด้านประสบการณ์ ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนร่วม นำมาหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ประมวลผลแล้วสรุป เป็นประเด็นนำเสนอในรูปแบบการพรรณนา ดังนี้

สรุปผลการศึกษา

ปัจจุบันโรงเรียนทั่วไปโดยเฉพาะโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา อีกทั้งกฎหมายกำหนดให้ สถานศึกษารับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้ามาเรียนร่วมกับเด็กทั่วไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนร่วมเข้ามามีบทบาทมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไรก็ตาม ในการค้นคว้าแบบอิสระครั้งนี้ ได้ศึกษาพบว่าการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน มีน้อยและยังไม่ประสบความสำเร็จเหมือน โรงเรียนรัฐบาล ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยและองค์ประกอบหลายด้าน โดยผู้ศึกษาจะได้นำเสนอตามรายละเอียดต่อไปนี้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม เรื่องทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายโรงเรียนเอกชนในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ ต่อการจัดการเรียนร่วม สามารถนำมาแยกเป็นประเด็นทั้งหมด 4 ประเด็น คือ 1. ประเด็นเกี่ยวกับสภาพของกลุ่มเป้าหมาย 2. ประเด็นความรู้ความเข้าใจของกลุ่มเป้าหมายในการจัดการเรียนร่วม 3. ประเด็นทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายในการจัดการเรียนร่วมและ 4. ประเด็นอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วม

ประเด็นที่ 1 คือสถานภาพทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย

พบว่ากลุ่มเป้าหมายโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 84.2 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอก ซึ่งวิชาเอกสาขาการประถมศึกษาจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือสาขาบริหารการศึกษา สาขาภาษาไทย และสาขาการศึกษาพิเศษ กลุ่มเป้าหมายมีประสบการณ์ตรงด้านการจัดการศึกษาพิเศษด้วยตนเองในระหว่าง 5 ปี

ประเด็นที่ 2 คือ ความรู้ความเข้าใจของกลุ่มเป้าหมายในการจัดการเรียนร่วม

พบว่าด้านความรู้ความเข้าใจของกลุ่มเป้าหมายต่อการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในการเข้าเรียนร่วมไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 7) โดยกลุ่มเป้าหมายครุมีคะแนนสูงสุด 28 คะแนน และต่ำสุด 23 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 23.9 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.32 ประเมินค่าในระดับความรู้มาก ส่วนผู้บริหารมีคะแนนสูงสุด 26 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 21 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 23.68 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.60 ประเมินค่าในระดับความรู้มาก

นอกจากนั้น เมื่อนำคะแนนข้อมูลความรู้ความเข้าใจของกลุ่มเป้าหมายมาจัดหมวดหมู่เป็น 3 กลุ่ม (ตาราง 9) พบว่ากลุ่มความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับกลุ่มกฎหมายผู้บริหารและครูมีระดับความรู้มากที่สุด โดยกลุ่มรูปแบบและเทคนิคการสอน กลุ่มกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อและสิ่งแวดล้อม ซึ่งกลุ่มเป้าหมายมีความรู้ในระดับมากเท่ากัน

เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อพบว่ากลุ่มเป้าหมายที่เป็นครูตอบผิด 7 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 23.3 กลุ่มที่เป็นผู้บริหารตอบผิด 8 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 26.7 และตอบผิดในข้อคำถามเดียวกัน ได้แก่ข้อ 4, 5, 8, 9, 10, 14, 16 ส่วนข้อคำถามที่ผู้บริหารตอบผิดเพิ่มขึ้นมา คือข้อ 2 ซึ่งเป็นเรื่องของการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่ตอบผิดของกลุ่มเป้าหมายในทุกข้อพบว่า เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการสอนทั้งสิ้น

ประเด็นที่ 3 คือ ทักษะคติของกลุ่มเป้าหมายในการจัดการเรียนร่วม

พบว่าทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายในการสอนเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนนั้น กลุ่มเป้าหมายมีทัศนคติที่ดี (ตาราง 10) โดยกลุ่มเป้าหมายที่เป็นครูมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 51.16 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.93 จัดอยู่ในระดับทัศนคติดี กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้บริหารมีค่าคะแนนเฉลี่ย 50.11 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.72 จัดอยู่ในระดับทัศนคติดีเหมือนกัน

ประเด็นที่ 4 คือ อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วม

สำหรับอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมของโรงเรียนเอกชน เขตอำเภอเมืองเชียงใหม่สามารถสรุปปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมได้ 4 หัวข้อ คือ ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน ความยากลำบากปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนร่วม ประสิทธิภาพในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน และความต้องการการช่วยเหลืออื่น ๆ

1. ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน (ตาราง 15) พบว่ากลุ่มเป้าหมายมีความคิดเห็นว่าจะสมควรมีการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน โดยให้เหตุผลว่าจะทำให้เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษได้มีโอกาสศึกษาร่วมกับนักเรียนทั่วไป เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้พัฒนาการเรียนรู้ มีสังคมและปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ใช้ชีวิตร่วมกับเด็กทั่วไป ช่วยส่งเสริมการพัฒนาในด้านสังคมทำให้เด็กพัฒนาตนเองสู่สังคมได้เร็ว เด็กได้รับกำลังใจจากเพื่อนและพยายามที่จะช่วยเหลือตัวเองมากขึ้นส่งผลให้ให้มีประสิทธิภาพทุกด้านมากขึ้น และสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้ในสังคมได้ โดยเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษจะต้องมีจำนวนที่เหมาะสมที่จะเรียนร่วมในแต่ละห้อง ซึ่งทางรัฐบาลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบต้องเข้ามามีบทบาทในการจัดหลักสูตรอบรม การจัดสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกอุปกรณ์ที่ให้ความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาร่วมกับทางเขตพื้นที่การศึกษา เพื่อให้โรงเรียนมีความพร้อมทั้งด้านอุปกรณ์ ด้านบุคลากรงบประมาณ

ที่จะสนับสนุนการจัดการเรียนร่วม เพื่อให้ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ มีความเข้าใจในการจัดการเรียนร่วมตรงกัน

2. ความยากลำบากปัญหาและอุปสรรค ในการจัดการเรียนร่วม โรงเรียนเอกชน (ตาราง 16) พบว่ากลุ่มเป้าหมายครูจะเกิดจากการเปรียบเทียบความแตกต่างในการสอน เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษและเด็กทั่วไป กล่าวคือในการสอนเด็กทั่วไปจะไม่ซับซ้อน ยุ่งยากไม่มีการ สอนซ้ำ สอนเพียงครั้งเดียวก็เข้าใจสามารถปฏิบัติตามได้ ซึ่งการสอนเด็ก ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษจะมีความยุ่งยากใช้เวลานาน

นอกจากนั้นในการเรียนการสอนพบปัญหาและอุปสรรคด้านสื่อการเรียนการสอน ที่ต้องนำมาใช้กับการเรียน ก็ยังไม่สามารถจัดหาได้ ปัญหาขาดครูผู้รับผิดชอบโดยตรง ในการดูแลเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ขาดครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษโดยตรง ในการสอน โรงเรียนเรียนร่วม และไม่มีบุคลากรที่จะจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการ จำเป็นพิเศษ อย่างจริงจัง โดยปัญหาดังกล่าวกระทบต่อการปรับกระบวนการเรียนการสอน การวัดผลเกณฑ์การประเมินผลของเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เนื่องจากเด็กแต่ละคน มีการวัดประเมินผลแตกต่างกันออกไป จากปัญหาดังกล่าวทำให้เด็กกลุ่มนี้ไม่มีการจัดการเรียน การสอนเฉพาะบุคคล รวมถึงการปรับสถานที่ให้เหมาะสมเพื่อเด็กสามารถทำกิจกรรม การดำเนินชีวิตได้ด้วยตนเอง

ปัญหาผู้ปกครองที่ไม่ยอมรับว่าลูกต้องได้รับการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ และไม่ให้ความร่วมมือกับครูผู้สอน ซึ่งส่งผลให้เด็กขาดโอกาสที่จะได้รับการจัดการเรียนหรือการดูแล ที่ถูกต้อง รวมถึงการไม่เข้าใจในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม ทำให้เกิดความไม่พอใจ ในการจัดการเรียนในรูปแบบเรียนร่วม ซึ่งผู้ปกครองปล่อยให้เป็นภาระของโรงเรียน ในการรับผิดชอบดูแลนักเรียนส่วนผู้ปกครองเด็กทั่วไปก็ไม่สร้างความรู้ความเข้าใจให้กับลูก ในการยอมรับการอยู่ร่วมกับเพื่อนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ การให้ความช่วยเหลือและ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับเพื่อน

3. สำหรับประสบการณ์ในการจัดการเรียนร่วมใน โรงเรียนเอกชน จากตารางที่ 17 พบว่าส่วนใหญ่โรงเรียนมีประสบการณ์ด้านการจัดการเรียนร่วม โดยกลุ่มเป้าหมายได้เล่าถึง ความรู้สึกที่มีต่อการจัดการเรียนร่วมว่าเป็นการใช้ความพยายามและความอดทนดูแลเอาใจใส่ นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษสูงมาก เช่น การสอนในห้องเรียนที่มีเด็ก ที่มีความบกพร่องทางการเห็น จำเป็นต้องหาครูมาช่วยอ่านข้อสอบให้นักเรียน

เนื่องจากข้อสอบ ทำให้การสอบมีอุปสรรคทุกครั้งรวมถึงการต้องหาครูมาดูแลนักเรียนที่เข้ามาเรียนร่วมและมีความเข้าใจความช่วยเหลือนักเรียนด้านการเรียนการสอน การประสานงานกับครูผู้สอน ส่งเสริมด้านวิชาการทำอุปกรณ์ประกอบการเรียน การพิมพ์เอกสารประกอบการเรียน การสอนต่าง ๆ ให้กับนักเรียนยังไม่มีระบบหรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องเฉพาะด้าน โดยหากมีเด็กนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษก็จะได้รับการดูแลเป็นรายกรณี จากการประสานงานระหว่างงานแนะแนว งานปกครอง ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และนักสหวิชาชีพที่มีความเชี่ยวชาญด้านการดูแลเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

ในกรณีที่มึนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเรียนร่วม ครูจะให้เรียนในห้องเรียนร่วมกับเด็กทั่วไปและให้ข้อมูลในเนื้อหาแต่ละวิชา เท่ากับนักเรียนทั่วไป แต่ชิ้นงานหรือผลงานของเด็กจะไม่ได้เท่านักเรียนทั่วไป เปิดโอกาสในการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อนในห้องเรียน แต่ไม่เน้นเนื้อหา โดยให้เด็กมีความสุขในการเรียนและทำกิจกรรมกับเพื่อนได้ โดยจะมีห้องเรียนสำหรับฝึกเสริมทักษะในทุกสัปดาห์สำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วม ซึ่งครูจะสังเกตพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและอุปสรรคในการอยู่ร่วมกับเพื่อนมาพัฒนาในการควบคุมชั้นเรียนแล้วแจ้งให้ครูผู้สอน บุคลากรทุกคนในโรงเรียนได้รับทราบ รวมทั้งขอความร่วมมือให้ช่วยการดูแลเอาใจใส่ในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนได้ การจัดอบรมวางแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายบุคคล ให้มีครูการศึกษาพิเศษและจัดทำว่าจะต้องใช้แผนการเรียนรู้แบบไหนเหมาะสมกับนักเรียนการสอนและการวัดผลเป็นรายบุคคล และจัดสอนเสริมให้กับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

4. ความต้องการความช่วยเหลืออื่น ๆ ในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน (ตารางที่ 18) จากการสำรวจพบว่าโรงเรียนมีความต้องการความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักเรียนเรียนร่วม เช่น เครื่องปรีนเตอร์เบรลล์ หนังสือเรียนที่เป็นอักษรเบรลล์ สื่อการสอนที่เกี่ยวกับอักษรเบรลล์ ภาษาดังประเทศ

มีความต้องการงบประมาณเพื่อเตรียมสื่อ อุปกรณ์ในการฝึกพัฒนาการสำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ปรับปรุงสถานที่และความช่วยเหลือจากเขตพื้นที่การศึกษา ในการจัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษหรือสิทธิพิเศษต่าง ๆ เงินอุดหนุน ให้การอบรมจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล การวัดผลและประเมินผลให้กับโรงเรียน โดยเฉพาะโรงเรียนมีความต้องการให้อบรมครูที่ไม่มีวุฒิการศึกษาพิเศษ

นอกจากนั้นยังพบว่ายังมีความต้องการบุคลากรการศึกษา นักกิจกรรมบำบัด นักสาขาชีพประจำโรงเรียนที่มีเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้าศึกษา เพื่อจะช่วยให้ ความเข้าใจกับผู้ปกครองในด้านการดูแลบุตรหลานที่เป็นเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษให้ ถูกต้อง ตามหลักการเพื่อให้เด็กสามารถจะพัฒนาตนเองให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข อีกทั้งให้สวัสดิการแก่ครูที่ทำหน้าที่ได้อย่างทั่วถึง เช่น ในส่วนของสวัสดิการควรมี ค่าตอบแทนพิเศษ สำหรับครูผู้สอนและครูที่จบการศึกษาพิเศษ

อภิปรายผล

ผู้ศึกษาได้อภิปรายผลการศึกษาด้านความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และปัญหา อุปสรรคข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วม โดยมองผ่านกรอบความคิด 2 ด้านด้วยกันคือ การบริหารโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน (School-based Management) และ โครงสร้างซีท (SEAT) โดยมีประเด็นดังต่อไปนี้

1. ความรู้ความเข้าใจมีผลต่อทัศนคติในการจัดการเรียนร่วม

กระบวนการจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท มีแนวคิด หลักการ และทฤษฎีมุ่งให้สร้าง โอกาสทางการศึกษาให้กับผู้พิการได้เข้ารับการศึกษามีการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และด้านวิชาการ ให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้ มีการจัด สิ่งแวดล้อมเพื่อให้ชุมชนเข้าใจการจัดการเรียนการศึกษาพิเศษ มีความมีระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง ครู และชุมชน เพื่อสร้างความเข้าใจและแนวทางแก้ไขปัญหานักเรียนพิการ มีการจัดการเรียนการสอนที่ผสมผสานกับกิจกรรม รวมทั้งการกำหนดนโยบาย วางแผน วัสดุทัศน ทัศนกิจต่าง ๆ ของโรงเรียน

จากหลักการ โครงสร้างซีท พบว่าสอดคล้องกับผลการสำรวจความจำนงเกี่ยวกับการรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้ามาเรียนร่วมในชั้นเรียนของกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 38 คน (ตาราง 6) โดยกลุ่มเป้าหมายที่แสดงความต้องการรับนักเรียนที่มีความต้องการ จำเป็นพิเศษเข้ามาเรียนร่วม ทั้งหมด 28 คน คิดเป็นร้อยละ 73.4 และกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ต้องการ รับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3 สอดคล้องกับ กุลยา ก่อสุวรรณ (2553) ได้กล่าวถึงปัจจัยหลักหลากหลายประการที่มีผลต่อการเรียนร่วม เจตคติของผู้บริหารสถานศึกษาซึ่งนับเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการเข้าเรียน ของเด็กอย่างมาก เนื่องจากเด็กจะเข้าเรียนชั้นเรียนเดียวกับเพื่อนปกติได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับ

นโยบายของผู้บริหารเป็นหลักหากผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญของการเรียนร่วมแล้วโอกาสที่เด็กจะได้เข้าเรียนในโรงเรียนนั้น ๆ ย่อมน้อยลง นอกจากนี้แก้วลุน จินาราช (2551) ได้กล่าว ว่าผู้บริหารโรงเรียนหรือผู้อำนวยการโรงเรียน และผู้ช่วยทั้งหลายจะมีความเห็นด้วยกับ โครงการเรียนร่วม โดยรัฐควรสร้างระบบแรงจูงใจให้ผู้บริหารโรงเรียนเห็นคล้อยตามและยินดี จัดการเรียนรวม หากผู้บริหารโรงเรียนไม่เห็นด้วยแล้วยากที่โครงการเรียนรมนั้นจะประสบความสำเร็จผู้บริหารไม่เคยพบเห็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษมาก่อนเลยมักไม่เข้าใจ และมักจะปฏิเสธเด็กที่มีความต้องการพิเศษระบบการบริหารจัดการของโรงเรียนเอกชน มีการบริหารจัดการ โดยเริ่มจากผู้อำนวยการโรงเรียนคือผู้ที่มีอำนาจสูงสุด รองลงมาคือ รองผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่าย หัวหน้าระดับ หัวหน้างานและหัวหน้ากลุ่มสาระตามลำดับ ซึ่งการดำเนินงานภายใน โรงเรียนจะได้รับคำสั่งจากผู้อำนวยการ โดยตรงและผ่านต่อหัวหน้า แต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้องมายังครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติภายใต้ นโยบาย วัตถุประสงค์ พันธกิจและ งบประมาณ โดยการดำเนินงานจะเป็นไปตามแผนงานในปีการศึกษานั้น หากโครงการที่อยู่ นอกเหนือจากแผนงานที่กำหนดต้องนำเสนอโครงการในปีการศึกษาถัดไป

ผู้ศึกษาได้ข้อสังเกตเกี่ยวกับกรอบของการบริหารงานของโรงเรียนเอกชน ว่าเป็นตัวกำหนดรูปแบบการบริหารงานอย่างชัดเจน นับตั้งแต่การรับนักเรียนเข้ามา ในสถานศึกษาเป็นขั้นตอนแรกของสถานศึกษาที่จะคัดกรองนักเรียน เพราะเป้าหมายหลัก ของโรงเรียนเอกชนคือ การผลิตนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย การรับนักเรียน ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เข้ามาเรียนจึงเป็นเรื่องยาก เพราะจะทำให้สถิติเข้าศึกษาต่อ ของโรงเรียนมีปริมาณน้อยลง ส่งผลต่อความน่าเชื่อถือและการนำบุตรหลานเข้ามาเรียนต่อ ในสถานศึกษา ทำให้รายรับของโรงเรียนลดลง โดยเหตุผลที่ว่าการบริหาร ปรับปรุงและพัฒนา โรงเรียนจะเป็นไปได้ยากขึ้น เนื่องจากรายรับของโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่มาจากค่าเล่าเรียน ของนักเรียน ด้วยสาเหตุหลายประการที่ส่งผลให้โรงเรียนเอกชนยังไม่ได้มีการจัดการเรียนร่วม ไม่ว่าจะป็นด้วยเรื่องของนโยบาย งบประมาณและการสอบแข่งขัน เพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับ มหาวิทยาลัย จึงทำให้ไม่ได้รับการสนับสนุนหรือไม่ได้รับการส่งเสริมและส่งผลโดยตรง

จากการสำรวจทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายต่อการสอนเด็กที่มีความต้องการจำเป็น พิเศษเรียนร่วมใน โรงเรียน (ตาราง 10) จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายทั้ง 2 กลุ่มอยู่ในระดับดี โดยครูมีค่าเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 51.16 ผู้บริหารมีค่าเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 50.11 แสดงให้เห็นว่าถึงแม้กลุ่มเป้าหมายจะมีตำแหน่งหน้าที่

ที่รับผิดชอบต่างกัน แต่ทัศนคติและความคิดของกลุ่มเป้าหมายไม่แตกต่างกัน รวมถึงกลุ่มเป้าหมายมีความประสงค์ที่จะให้มีการจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในโรงเรียน ตรงตามที่ สมฤทัย ชัยพิमान (2552) ที่กล่าวว่า การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม และค่านิยมหรือมาตรฐานของกลุ่มที่บุคคลนั้นดำเนินชีวิตอยู่ ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัว สอดคล้องกับ อัญชลีพร ปัญโญ (2554) ที่กล่าวถึงทัศนคติว่าเกิดจากค่านิยมที่ได้รับมาจากสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งสิ่งเร้าได้รับโดยตรงจากประสบการณ์ของบุคคลนั้น ๆ และปรากฏออกมา ซึ่งทัศนคติของคนเราจะเป็นทัศนคติในทางบวกหรือเรียกอีกแบบว่าเป็นทัศนคติแบบยินยอมอนุโลมเป็นแนวโน้มที่เห็นคล้อยตาม ทั้งนี้ย่อมเกิดจากสิ่งที่เขาได้รับได้ปฏิบัติ ความรู้หรือความรู้สึกของเขานั้นเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Thomas James Walker (2012) ที่พบว่า ปัจจัยด้านการพัฒนาทางวิชาชีพและการได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารมีความสัมพันธ์อย่างสูงต่อการเกิดทัศนคติเชิงบวกของครูในการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติเชิงบวกของครูทั่วไปในการเรียนร่วมของนักเรียนปกติกับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ปัจจัยที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ ประสบการณ์ การพัฒนาทางวิชาชีพและการสนับสนุนของผู้บริหาร และพบว่า การมีประสบการณ์ในการสอนมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำต่อการเกิดทัศนคติเชิงบวก จากความสอดคล้องที่กล่าวมาข้างต้นมีความเป็นเหตุเป็นผลกับการกลุ่มเป้าหมายแต่ละคน มีประสบการณ์การรับและการสอนนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมาแล้วโดยเฉลี่ย 5 ปี ซึ่งเป็นผลให้มีทัศนคติในด้านบวกกับความต้องการรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เข้าศึกษาและการมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดการเรียนร่วม

จากผลการดำเนินการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชนที่กล่าวมาข้างต้น มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาคำถามเชิงสำรวจของครูผู้สอนในกลุ่มเป้าหมายในการสอนเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน (ตาราง 9) พบว่ากลุ่มเป้าหมายมีความรู้ความเข้าใจ กลุ่มกฎหมายในระดับมากที่สุด ส่วนรูปแบบและเทคนิคการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน และกลุ่มกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ และสิ่งแวดล้อม พบว่ากลุ่มเป้าหมายมีความรู้ความเข้าใจในระดับมาก จะเห็นได้ว่าการที่กลุ่มเป้าหมายมีความรู้ในแต่ละกลุ่มดังกล่าวที่มากส่งผลให้สามารถจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนที่มีการเรียนร่วมได้ดี สอดคล้องกับแก้วลุน จินราช (2551) ที่กล่าวว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการจัด

การศึกษาแก่เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ การเรียนจะประสบผลสำเร็จหากได้รับ ความร่วมมือ จากหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง จึงควรให้ข้อมูลที่เป็นแก่ทุกฝ่ายได้เข้าใจตรงกันและ บุคคลที่เกี่ยวข้องควรให้ความร่วมมือกันแบบองค์รวมผู้บริหาร โรงเรียน และผู้ช่วยทั้งหลาย จะต้องเห็นด้วยกับโครงการเรียนร่วม ควรมีประสบการณ์ทางด้านวิชาการ ด้านสัมมนาอบรม และดูงาน แนวคิดปรัชญาทางการศึกษาพิเศษ ซึ่งหากขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กแล้ว อาจส่งผลต่อประสิทธิภาพของการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับครอบครัวของเด็กที่มีความต้องการพิเศษและชุมชน เพื่อการทำงานที่รับผิดชอบร่วมกันในการจัดการศึกษาแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ แทนที่จะเป็นความรับผิดชอบของครูคนใดคนหนึ่งเท่านั้น ในส่วนครูที่สอนเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษ ต้องมีความรู้และประสบการณ์กับเด็กแต่ละประเภท เพราะนอกจาก มีหน้าที่ในการสอนและให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษร่วมกับเด็กทั่วไปด้วย แล้ว ปัจจุบันเด็กที่มีความต้องการพิเศษหลายประเภท การเตรียมการสอนยากและซับซ้อน มีหลายระดับชั้น รวมถึงการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคล ต้องใช้เวลามาก ในการประเมินผลเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษต้องใช้เวลามากกว่าปกติ ดังนั้นครูผู้สอน เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษควรเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบและเทคนิคการสอน รวมทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ และสิ่งแวดล้อมให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน อีกด้วย

ผู้ศึกษาได้ข้อสังเกตจากการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการระหว่างการเก็บรวบรวม ข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายว่า ปัจจัยหลักดังกล่าวที่จะส่งผลต่อการจัดการเรียนนั้นเป็นไปได้ค่อนข้างยากในโรงเรียนเอกชน เนื่องมาจากความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองที่ยังไม่ ชัดเจน ครูและผู้บริหารไม่สามารถทำตามหลักการจัดการเรียนร่วมได้ เนื่องจากยังขาด ความพร้อมด้านบุคลากรและงบประมาณในการสนับสนุนการจัดการเรียนร่วม และยังขาดการประสานงานกับนักสหวิชาชีพเพื่อทำงานร่วมกันเป็นทีมในการให้ ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษและการส่งต่อไปยังนักสหวิชาชีพที่จำเป็น รวมถึงขาดการให้ความรู้กับครูผู้สอนในการสอนเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ แต่ละประเภท เพื่อให้มีความเข้าใจในการจัดการเรียนร่วมตรงกัน ฉะนั้นการให้ความรู้ความ เข้าใจ การส่งเสริมทักษะความรู้ในการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ผู้บริหารและครู มีความเข้าใจในการจัดการเรียนร่วม และมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดการเรียนร่วมในอนาคตได้

2. ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน องค์กร และบุคคล จะทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียนร่วม

การบริหารการจัดการเรียนร่วมโดยใช้โรงเรียนเป็นฐานมีหลักการประกอบด้วย คุณภาพ การริเริ่ม กระจายอำนาจ และระบบการบริหารจัดการตนเอง โดยการกระจายอำนาจไปฝ่ายต่าง ๆ ให้ได้มีส่วนร่วมในการบริหาร เปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้มีส่วนเสียมีส่วนร่วมในการบริหาร ตัดสินใจและร่วมจัดการศึกษา ทั้งครู ผู้ปกครอง ตัวแทนชุมชน ตัวแทนศิษย์เก่า และตัวแทนนักเรียน การที่บุคคลมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา จะเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของและจะรับผิดชอบในการจัดการศึกษามากขึ้น และทำให้ทุกคนตระหนักว่าการทำงานเป็นทีม ประกอบกับการมีส่วนร่วม รู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง และการให้ความสำคัญให้การยอมรับความสามารถของแต่ละบุคคลละการทำงานอย่างเป็นระบบขั้นตอน ซึ่งทุกส่วนถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เมื่อนำมาประยุกต์ใช้จะสามารถทำให้การทำงานขับเคลื่อนไปได้อย่างรวดเร็ว บรรลุวัตถุประสงค์ เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการจัดการเรียนร่วม

ผลการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน เขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ จากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับข้อคิดเห็นต่อการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน (ตารางที่ 15) พบว่ากลุ่มเป้าหมาย ร้อยละ 50 มีความเห็นว่าปัจจุบันการจัดการเรียนร่วมเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้ สังคม และปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ใช้ชีวิตร่วมกับเด็กอื่นทั่วไป รองลงมา ร้อยละ 31.6 เห็นว่ามีการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายรูปแบบไปในตัว รวมถึงควรได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ กลุ่มเป้าหมาย ร้อยละ 21 เห็นว่าเปิดโอกาสให้นักเรียนและผู้ปกครองที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษได้เข้ามาเรียนร่วมกับเด็กทั่วไป และได้มีการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนกลุ่มนี้ โดยกลุ่มเป้าหมายได้ให้ข้อคิดเห็น น้อยที่สุด ร้อยละ 7.9 เกี่ยวกับการที่รัฐบาลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบต้องเข้ามาดูแลจัดหลักสูตรอบรมจัดสื่อร่วมกับทางโรงเรียน ตรงตามที่ ณัฏพร นกสกุล (2554) ความสำคัญของการเรียนร่วมถือว่าการเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าเรียนรู้อ่านและสิ่งแวดล้อมของชั้นเรียนเด็กทั่วไป ได้ปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมและจากการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันทางสังคม เกิดการยอมรับในความเป็นมนุษย์ สร้างความเข้าใจ

เพื่อเป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาและการสร้างความเข้าใจกันระหว่างเด็กทั่วไปและเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ การจัดการศึกษาพิเศษนี้ต้องมีการฝึกฝนอบรมครูให้สามารถสอนตามลักษณะเฉพาะของเด็กแต่ละประเภท ทั้งนี้เพื่อให้คนพิการได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มความสามารถและพึ่งตนเองได้ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดีและปกติสุข

นอกจากการสำรวจข้อคิดเห็นดังกล่าวแล้วผู้ศึกษายังได้รับข้อมูลจากเล่าประสบการณ์ของกลุ่มเป้าหมายในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน (ตารางที่ 17) กลุ่มเป้าหมายได้รับการอบรมการใช้แบบคัดกรอง การวิเคราะห์พฤติกรรมต่าง ๆ การอบรมใช้งานเครื่องมือการประเมิน ทั้งด้านการสื่อสาร ความบกพร่องแต่ละประเภท โดยมีการให้ความเข้าใจผู้ปกครองในด้านการดูแลบุตรหลานที่เป็นเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษให้ถูกต้องตามหลักการและหลักความจริงที่จะสามารถจะพัฒนาเด็กให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข จากประสบการณ์ของกลุ่มเป้าหมายที่เคยสอนจะใช้วิธีการสอนการเรียนกิจกรรมร่วมกับเด็กทั่วไปแต่จะมานั่งการทำแบบฝึกหัดเสริมทักษะเพิ่มเติม ส่วนใหญ่รูปแบบการดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในการดูแลการเรียนการสอน และการดูแลเอาใจใส่เด็กเป็นอย่างดี สอดคล้องกับฉวีวรรณ โยธิน (2553) ที่กล่าวว่า สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งในความสำเร็จของการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมคือครูผู้สอนที่เข้าใจลักษณะและความต้องการทางการศึกษาของเด็ก ซึ่งนอกจากจะได้จากการอบรมความรู้จนเกิดเจตคติทางบวกต่อไปแล้ว ครูผู้สอนต้องมีทักษะในการสังเกตพฤติกรรม ของเด็กค้นหาสาเหตุของปัญหาที่มีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหา ให้กำลังใจ ให้แรงเสริมกับเด็กอย่างสม่ำเสมอและค้นหาวิธีสอนที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน โดยไม่ทอดทิ้งซึ่งมั่นใจว่าความมุ่งมั่นและความซื่อสัตย์จะเป็นคุณสมบัติที่ช่วยให้ครูผู้สอนเป็นครูที่ดีของเด็กทุกคนในชั้นเรียนปกติด้วยมิใช่แต่เฉพาะเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเท่านั้น

3. อุปสรรคที่พบในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน

จากการสำรวจข้อมูลข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของกลุ่มเป้าหมายด้านความยากลำบาก ปัญหา อุปสรรคในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน (ตารางที่ 16) โดยกลุ่มเป้าหมายมีความคิดเห็นที่เกิดปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชนมากที่สุดคือ ปัญหาการเปรียบเทียบความแตกต่างในการปฏิบัติทั้งของครูและนักเรียนจำนวน 22 คน ปัญหาขาดครูผู้รับผิดชอบโดยตรงที่จะทำหน้าที่ดูแลเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษไปเข้าเรียน การไม่มีครูที่จบการศึกษาพิเศษในโรงเรียนจำนวน 22 คน และปัญหา

ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ โดยเฉพาะสื่อที่ต้องนำใช้กับการเรียนร่วม เช่น หนังสืออักษรเบรลล์ สื่อสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ที่ต้องการจะเรียนภาษาจีนและญี่ปุ่นยังไม่มีสื่อในการช่วยสอนจำนวน 19 คน สอดคล้องกับ กุลา ก่อสุวรรณ (2553) ที่กล่าวว่า การขาดบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษถึงแม้ครูจะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษและเด็กทั่วไปเพียงใด แต่ปัญหาบางอย่างอาจเกินกำลังครูคนเดียว ดังนั้น สิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง คือ การสนับสนุนจากผู้บริหารและการช่วยเหลือรวมทั้งการทำงานร่วมกันกับครูการศึกษาพิเศษ เช่น วิธีการจัดการเรียนการสอนเทคนิคการสอน สื่อและอุปกรณ์ที่เหมาะสมเป็นต้น ดังนั้นครูในชั้นเรียนทั่วไปจึงควรได้รับการช่วยเหลือจากครูทางการศึกษาพิเศษในหลายด้าน นอกจากนี้ สอดคล้องกับพรเพ็ญ เข้มอินทร์ (2555) ที่กล่าวถึงปัญหาในการจัดการศึกษาส่วนหนึ่งมาจากครูและโรงเรียนขาดความพร้อมในการจัดการศึกษาพิเศษ เช่น ครูที่รับผิดชอบงานการเรียนร่วมมีภาระงานที่ได้รับมอบหมายด้านต่าง ๆ ค่อนข้างมากจึงส่งผลให้ไม่สามารถปฏิบัติงานการเรียนร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในส่วนของการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของกลุ่มเป้าหมาย ด้านความต้องการความช่วยเหลืออื่น ๆ ในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน (ตาราง 18) พบว่ากลุ่มเป้าหมายต้องการความช่วยเหลือหลายด้าน โดยมากที่สุดคือ ต้องการให้มีการจัดทำหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเพื่อให้ตรงตามเป้าหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ควรมีแผนการสอนเฉพาะบุคคล และมีการวัดผลและประเมินผลสำหรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ และต้องการให้เขตพื้นที่การศึกษา เข้ามาช่วยเหลือดูแลเรื่องการออกใบรับรองเกี่ยวกับเด็กพิการหรือสิทธิพิเศษต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่สถานศึกษานั้น ๆ ควรได้รับสิทธิ์ คิดเป็นร้อยละ 13.2 ต้องการมีครู บุคลากรที่มีความรู้ในด้านการศึกษาพิเศษผ่านการอบรม กระบวนการเรียนการสอนแบบเรียนเต็มรูปแบบและมีบุคลากรการศึกษาอย่างพอเพียง และนักกิจกรรมบำบัด (ทีมสหวิชาชีพ) และเพื่อเกิดประโยชน์ในการฝึกเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ รวมถึงต้องการงบประมาณในการจัดสรรค่าวัสดุอุปกรณ์การปรับปรุงสถานที่ ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับนักเรียนเรียนร่วม เช่น เครื่องปริ้นเตอร์เบรลล์ หนังสือเรียนที่เป็นอักษรเบรลล์ สื่อการสอน ที่เกี่ยวกับอักษรเบรลล์ภาษาญี่ปุ่น และมีความต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนและการจัดการให้กับผู้ปกครองเนื่องจากส่วนใหญ่

จะคาดหวังสูงและมักไม่ยอมรับว่าลูกของตนคือเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ
คิดเป็นร้อยละ 10.5 สอดคล้องตามที่กุลยา ก่อสุวรรณ (2553) ที่กล่าวว่า การสนับสนุน
จากรัฐบาลที่เป็นรูปธรรมและต่อเนื่อง ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องนั้น
รัฐควรมีนโยบายที่เป็นรูปธรรมอย่างต่อเนื่องระยะยาว เพื่อให้การช่วยเหลือทางการศึกษา
แก่เด็กเหล่านี้ดำเนินไปในแนวทางที่ชัดเจนขึ้น รวมถึงความร่วมมือของผู้ปกครอง
ในการวางแผนการจัดการศึกษาร่วมกับครูและบุคลากรอื่นในทีมด้วย กล่าวคือ ผู้ปกครองต้อง
ทราบว่าเด็กควรได้รับการศึกษาที่เหมาะสม ดังนั้นจึงต้องมี IEP เพื่อจะได้รับบริการช่วยเหลือ
ที่เหมาะสมด้วย ครูการศึกษาพิเศษหรือบุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่อง
จึงมีหน้าที่ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กเหล่านี้และครอบครัวด้วย นอกจากนี้สุภาพร
ชินชัย (2551) กล่าวว่า ความพร้อมของโรงเรียนด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ บุคลากรและ
หลักสูตรมีผลต่อความพร้อมของครูในการสอนเด็กที่เรียนร่วมกับเด็กทั่วไป เมื่อพิจารณา
รายด้านและภาพรวมจะมีระดับความพร้อมอยู่ในระดับที่น้อยที่สุด ดังนั้นผู้บริหารจึงควร
จัดสรรงบประมาณในการพัฒนาปัจจัยด้านต่าง ๆ ให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อเอื้อให้ครูที่มีหน้าที่สอน
เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนรวมสามารถทำการสอนเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
สอดคล้องกับงานวิจัยของ สกุนา นันทะชัย (2552) ที่กล่าวว่า ปัญหาอุปสรรคที่พบ
และมีความสอดคล้องกันในการจัดการเรียนรวม คือ ด้านกระบวนการเรียนการสอนและ
ด้านการบริหารจัดการ โดยครูส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจและไม่มีเทคนิควิธีการ
ที่หลากหลายในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็ก ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ
ขาดครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษ รวมถึงงบประมาณที่ได้รับจัดสรรจากส่วนกลางมีความล่าช้า
รวมทั้งสื่อ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดจนงบประมาณที่ได้รับไม่เพียงพอ
ข้อเสนอแนะด้านกระบวนการเรียนการสอนคือ ควรจัดอบรมครูทุกคนอย่างสม่ำเสมอ
ให้มีความรู้ความเข้าใจสามารถจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษได้
อย่างชำนาญ ด้านการบริหารจัดการพบว่าผู้บริหารขาดการนิเทศอย่างต่อเนื่อง ด้านการบริหาร
จัดการ คือผู้บริหารควรมีการนิเทศภายในอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนสร้างความเข้าใจและให้
ความรู้แก่คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างสม่ำเสมอ และหลากหลายรูปแบบเกี่ยวกับ
เรื่องการจัดการเรียนรวม เช่น ประชุมชี้แจงศึกษา คู่มือ จัดอบรมเชิงปฏิบัติการทำแผนพับ
ความรู้สำหรับด้านปัจจัย ควรเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อขอพิจารณาจัดสรร ครูที่มีวุฒิ
ทางการศึกษาพิเศษ รวมถึงจัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้น และดำเนินการให้ทันก่อนเปิดภาคเรียน

ในส่วนของโรงเรียนควรร่วมกันให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมจัดสรรงบประมาณ ตลอดจนรวมระดมทรัพยากรมาสนับสนุน การจัดการเรียนร่วมของโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาครั้งนี้

1. จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนเอกชน โดยมีกลุ่มเป้าหมายทั้งกลุ่มเป้าหมายทุกโรงเรียน โรงเรียนละ 2 คน พบปัญหาด้านการประสานงาน การติดต่อและเวลาในการเก็บข้อมูล จึงควรติดต่อประสานงาน มีสัมพันธภาพที่ดีและการติดตามอย่างต่อเนื่อง

2. เอกสารสูญหายในกรณีที่ส่งไปให้โรงเรียนต่างต้องติดตามและยื่นเอกสารใหม่หลายครั้ง ทำให้ใช้เวลามากในการเก็บข้อมูล ดังนั้นจึงควรมีการติดตามต่อเนื่องเป็นระยะ ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนในการตอบแบบสอบถาม ได้อย่างเหมาะสมกับเวลาที่กำหนด

3. ควรมีการจัดโครงการการอบรมสัมมนาเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมให้แก่บุคลากร ผู้ปกครองนักเรียนทั่วไปในสถานศึกษาเอกชน

4. ควรมีการจัดทำโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อร่วมกันสร้างและพัฒนาหลักสูตรสำหรับโรงเรียนเอกชน

5. เตรียมความพร้อมผู้ปกครองเด็กทั่วไป นักเรียนทั่วไป ในการยอมรับกลุ่มเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในการเรียนร่วมในด้านของการเรียนการสอน การวัดประเมินผลและการจัดทำหลักสูตรแผนการสอน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาทัศนคติของบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนเอกชน โดยเฉพาะกลุ่มคุณครูผู้สอนในสาระกลุ่มต่าง ๆ